

“मीठे बच्चे- माया दुश्मन तिम्रो सामुन्नेमा छ, त्यसैले आफ्नो धेरै-धेरै सम्हाल गर्नु छ । यदि चल्दा-चल्दै मायामा फँस्यौ भने आफ्नो तकदिरलाई रेखा लगाइदिनेछौ ।”

प्रश्न:- तिमी राजयोगी बच्चाहरूको मुख्य कर्तव्य के हो ?

उत्तर:- पढ्नु र पढाउनु, यही तिमीहरूको मुख्य कर्तव्य हो । तिमी ईश्वरीय मतमा छौ । तिमीलाई कुनै जंगलमा जानु छैन । घर गृहस्थमा रहँदै शान्तिमा बसेर बाबालाई याद गर्नु छ । अल्फ र बे, यिनै दुई शब्दमा तिमीहरूको सारा पढाइ आउँछ ।

ओम् शान्ति । बाबा पनि ब्रह्माद्वारा भन्न सक्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! गुड मर्निङ्ग । तर फेरि बच्चाहरूले पनि जवाफ (रेसपन्ड) दिनुपर्छ । यहाँ छ नै बाबा र बच्चाहरूको सम्बन्ध । नयाँ जबसम्म पक्का हुँदैनन् केही न केही सोधिरहन्छन् । यो त पढाइ हो, भगवानुवाच पनि लेखिएको छ । भगवान् हुनुहुन्छ निराकार । यो बाबाले राम्ररी पक्का गराउनुहुन्छ, कसैलाई सम्झाउनका लागि किनकि त्यसतर्फ छ मायाको जोड । यहाँ त त्यो कुरा छैन । बाबा त सम्झनुहुन्छ- जसले कल्प पहिले वर्सा लिएका छन् उनीहरू आफैं आउनेछन् । यस्तो होइन- फलानो नजाओस्, यसलाई पक्रिआख । जान्छ भने जाओस् । यहाँ त जीवन छँदै मर्ने कुरा छ । बाबाले आफ्नो बनाउनुहुन्छ । गोदमा लिइन्छ केही वर्सा दिनका लागि । बच्चाहरू आमा बुवाको पासमा आउँछन् नै वर्साको लालचमा । साहुकारको बच्चा कहिल्यै गरिबका पासमा एडाप्ट हुन्छ र ! यति धन दौलत आदि सबै छोडेर कसरी आओस् । एडाप्ट गर्छन् साहुकारले । अहिले तिमी जान्दछौ- बाबाले हामीलाई स्वर्गको बादशाही दिनुहुन्छ । किन उहाँको नबन्ने । हर एक कुरामा लालच त रहन्छ । जति धेरै पढ्छौ त्यति बढी लालच हुन्छ । तिमी पनि जान्दछौ- बाबाले हामीलाई एडाप्ट गर्नुभएको छ बेहदको वर्सा दिन । बाबा भन्नुहुन्छ, तिमीहरू सबैलाई म फेरि ५ हजार वर्ष पहिले जस्तै एडाप्ट गर्दछु । तिमी भन्दछौ- बाबा म हजुरको हुँ । ५ हजार वर्ष पहिले पनि हजुरको बनेको थिएँ । तिमी वास्तवमा कति ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारी हो । प्रजापिता पनि त प्रख्यात छन् । जबसम्म शूद्रबाट ब्राह्मण बनिदैन तबसम्म देवता बन्न सकिदैन । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा अहिले यो चक्र घुमिरहन्छ- हामी शूद्र थियौं, अहिले ब्राह्मण बनेका छौं फेरि देवता बन्नु छ । सत्ययुगमा हामी राज्य गर्नेछौं । त्यसैले यस पुरानो दुनियाँको विनाश अवश्य हुनु छ । पूरा निश्चय बसेन भने फेरि जान्छन् । कोही कच्चा छन् जसकारण गिर्छन्, यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । माया दुश्मन सामुन्ने खडा छ, त्यसैले उसले आफूतर्फ खिच्छ । बाबा घरी-घरी पक्का गराउनुहुन्छ, मायामा नफँस, नत्र भने आफ्नो तकदिरलाई रेखा लगाइदिनेछौ । बाबा सोध्न सक्नुहुन्छ- पहिला कहिले मिलेका थियौ ? अरू कसैलाई सोध्ने अक्कल आउँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई पनि फेरि गीता सुनाउन आउनुपर्छ । आएर रावणको जेलबाट छुटाउनुपर्छ । बेहदको बाबाले बेहदको कुरा सम्झाउनुहुन्छ । अहिले रावणको राज्य छ, पतित राज्य छ जो आधाकल्पदेखि शुरू भएको हो । रावणलाई १० शिर देखाउँछन्, विष्णुलाई ४ भुजा देखाउँछन् । यस्तो त कुनै मनुष्य हुँदैन । यो त प्रवृत्ति मार्ग देखाइन्छ । यो हो लक्ष्य-उद्देश्य, विष्णुद्वारा पालना । विष्णुपुरीलाई कृष्णपुरी पनि भन्दछन् । कृष्णलाई त २ हात नै देखाउँछन् नि । मनुष्यले त केही पनि बुझ्दैनन् । बाबा हर एक कुरा सम्झाउनुहुन्छ । त्यो सबै हो भक्ति मार्ग । अहिले तिमीलाई ज्ञान छ, तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य हो नरबाट नारायण बन्ने । यो गीता पाठशाला हो नै जीवनमुक्ति प्राप्त गर्नका लागि । ब्राह्मण त अवश्य चाहिन्छ । यो हो रुद्र ज्ञान यज्ञ । शिवलाई रुद्र पनि भन्छन् । अब बाबा सोध्नुहुन्छ, ज्ञान यज्ञ कृष्णको हो वा शिवको हो ? शिवलाई परमात्मा नै भनिन्छ, शंकरलाई देवता भनिन्छ । उनीहरूले फेरि शिव र शंकरलाई एकै गरिदिएका छन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ- मैले यिनमा प्रवेश गरेको छु । तिमी बच्चाहरूले बापदादा भन्छौ । उनीहरूले शिव शंकर भन्छन् । ज्ञान सागर त हुनुहुन्छ नै एक ।

अहिले तिमी जान्दछौ- ब्रह्मा नै विष्णु बन्छन् ज्ञानद्वारा । चित्र पनि दुरुस्त बनाउँछन् । विष्णुको नाभीबाट ब्रह्मा निस्किए । यसको अर्थ पनि कसैले बुझ्न सक्दैन । ब्रह्मालाई शास्त्र हातमा दिएका छन् । अहिले शास्त्रहरूको सार

बाबाले बसेर सुनाउनुहुन्छ वा ब्रह्माले ? यिनी पनि मास्टर ज्ञानसागर बन्छन् । बाँकी चित्र यति धेरै बनाएका छन्, ती कुनै यथार्थ होइनन् । ती सबै हुन् भक्तिमार्गका । मनुष्य कुनै ८-१० भुजा भएका हुँदैनन् । यो त केवल प्रवृत्ति मार्ग देखाइएको हो । रावणको पनि अर्थ बताउनुभएको छ— आधाकल्प हुन्छ रावण राज्य, रात । आधाकल्प हुन्छ रामराज्य, दिन । बाबा हर एक कुरा सम्झाउनुहुन्छ । तिमी सबै एकै बाबाका सन्तान हो । बाबाले ब्रह्माद्वारा विष्णुपुरीको स्थापना गर्नुहुन्छ र तिमीलाई राजयोग सिकाउनुहुन्छ । अवश्य संगममा नै राजयोग सिकाउनुहुन्छ । द्वापरमा गीता सुनाउनुभयो, यो त गलत हुन जान्छ । बाबा सत्य बताउनुहुन्छ । धेरैलाई ब्रह्माको, कृष्णको साक्षात्कार हुन्छ । ब्रह्माको श्वेत पोसाक नै देख्छन् । शिवबाबा त हुनुहुन्छ बिन्दी । बिन्दीको साक्षात्कार हुने हो भने केही बुझ्न सक्दैनन् । तिमी भन्दछौ— हामी आत्मा हौं, अब आत्मालाई कसले देखेका छन्, कसैले छैनन् । त्यो त बिन्दी छ । बुझ्न सकिन्छ नि । जसले जुन भावनाले जसको पूजा गर्छन्, उसलाई त्यही साक्षात्कार हुन्छ । यदि अर्को रूप देखे भने अलमलिने छन् । हनुमानको पूजा गर्छन् भने उसलाई त्यही देखिनेछ । गणेशको पुजारीलाई त्यही देखिनेछ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई मैले यति धनवान् बनाएँ, हीरा जुहारतका महल थिए, तिम्रो अनगिन्ती धन थियो, तिमीले अहिले त्यो सबै कहाँ गुमायो ? अहिले तिमी कङ्काल बनेका छौ, भिख मागिरहन्छौ । बाबाले त भन्न सक्नुहुन्छ नि । अहिले तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ— बाबा आउनुभएको छ, हामी फेरि विश्वका मालिक बन्दछौ । यो ड्रामा अनादि बनेको छ । हरेकले ड्रामामा आफ्नो पार्ट बजाइरहेका छन् । कसैले एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छन्, यसमा रुने के कुरा छ । सत्ययुगमा कहिल्यै रुदैनन् । अहिले तिमी मोहजित बनिरहेका छौ । मोहजित राजाहरू यी लक्ष्मी-नारायण आदि हुन् । वहाँ मोह हुँदैन । बाबा अनेक प्रकारका कुरा सम्झाइरहनुहुन्छ । बाबा निराकार हुनुहुन्छ । मनुष्यले त उहाँलाई नाम-रूपदेखि अलग भनिदिन्छन् । तर नाम-रूपदेखि अलग कुनै चीज कहाँ हुन्छ र ? हे भगवान्, ओ गड फादर भन्छन् नि । त्यसैले नाम-रूप भयो नि । लिङ्गलाई शिव परमात्मा पनि, शिवबाबा पनि भन्दछन् । वास्तवमा बाबा त हुनुहुन्छ नि । बाबाका अवश्य बच्चा पनि हुनुपर्छ । निराकारलाई निराकार आत्माले नै बाबा भन्छ । मन्दिरमा जाँदा उनलाई शिवबाबा भन्छन् फेरि घरमा आएर बुवालाई पनि बाबा भन्छन् । अर्थ त बुझ्दैनन्, हामी उहाँलाई शिवबाबा किन भन्छौं ! बाबाले ठूलोभन्दा ठूलो पढाइलाई दुई अक्षरमा पढाउनुहुन्छ— अल्फ र बे । अल्फलाई याद गर्नु भन्ने, बे-बादशाही तिम्रो । यो ठूलो परीक्षा हो । मनुष्यले ठूलो परीक्षा पास गरेपछि पहिलेको पढाइ कहाँ याद रहन्छ र ! पढ्दा-पढ्दा अन्त्यमा सार बुद्धिमा आउँछ । यो पनि यस्तै हो । तिमी पढ्दै आएका छौ । अन्त्यमा फेरि बाबा भन्नुहुन्छ— मनमनाभव, तब देहको अभिमान टुट्छ । यो मनमनाभवको आदत पर्ने हो भने अन्त्यमा पनि बाबा र वर्सा याद रहने थियो । मुख्य हो नै याद, कति सहज छ । त्यस पढाइमा पनि अहिले त थाहा छैन के के पढ्छन् । जस्तो राजा त्यस्तै उनीहरूले आफ्नो रीति चलाउँछन् । पहिले मन, सेर, पाउको हिसाब चल्थ्यो । अहिले त किलो आदि के के निस्किएका छन् । कति अलग अलग प्रान्त भएका छन् । दिल्लीमा जुन चीज एक रूपियाँमा सेर मिल्छ, बम्बेमा मिल्छ दुई रूपियाँमा, किनकि प्रान्त अलग-अलग हुन् । हरेकले सम्झन्छन्, हामी आफ्नो प्रान्तलाई भोकै कहाँ माछौं र ! कति भगडा आदि हुन्छन्, कति रोला छ ।

भारतवर्ष कति सम्पन्न थियो फेरि ८४ को चक्र लगाएर विपन्न बनेको छ । भन्दछन्— हीरा जैसा जन्म अमोलक कौडी बदले खोया रे... । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी कौडीका पछाडि किन मछौं । अब त बाबाबाट वर्सा लेऊ, पावन बन । बोलाउँछौ पनि— हे पतित-पावन आउनुहोस्, पावन बनाउनुहोस् । त्यसैले यसबाट सिद्ध हुन्छ पावन थिए, अहिले छैनन् । अहिले हो नै कलियुग । बाबा भन्नुहुन्छ— पावन दुनियाँ बनाइसकेपछि पतित दुनियाँको अवश्य विनाश हुन्छ । त्यसैले नै यो महाभारत लडाईं छ जुन यस रुद्र ज्ञान यज्ञबाट प्रज्ज्वलित भएको हो । ड्रामामा त यो विनाश हुने पनि निश्चित छ । पहिले-पहिले त बाबालाई साक्षात्कार भयो । देखे, यति ठूलो राजाई मिल्छ, तब धेरै खुशी हुन थाल्यो, फेरि विनाशको साक्षात्कार पनि गराउनुभयो । मनमनाभव, मध्याजी भव । यी गीताका अक्षर हुन् । कुनै कुनै गीताका अक्षर ठीक छन् । बाबा पनि भन्नुहुन्छ— तिमीलाई

यो ज्ञान सुनाउँछु, यो फेरि प्रायः लोप हुनेछ । कसैलाई पनि थाहा छैन— लक्ष्मी-नारायणको राज्य हुँदा अरू कुनै धर्म थिएन । त्यस समय जनसंख्या कति थोरै हुन्छ, अहिले कति छ । त्यसको लागि यो चेन्ज हुनुपर्छ । अवश्य विनाश पनि हुनुपर्छ । महाभारत लडाईं पनि छ । अवश्य भगवान् पनि हुनुपर्छ । शिवजयन्ती मनाउँछन् भने शिवबाबाले आएर के गर्नुभयो ? त्यो पनि जान्दैनन् । अब बाबा सम्भाउनुहुन्छ— गीताद्वारा कृष्णको आत्मालाई राजाई मिल्यो । माता-पिता भनिन्छ गीतालाई, जसद्वारा फेरि तिमीहरू देवता बन्दछौ । त्यसैले चित्रमा पनि देखाइएको छ— कृष्णले गीता सुनाएनन् । कृष्ण त गीताको ज्ञानद्वारा राजयोग सिकेर यस्तो बने, भोलि फेरि कृष्ण बन्नेछन् । उनीहरूले फेरि शिवबाबाको बदलामा कृष्णको नाम राखिदिए । त्यसैले बाबा सम्भाउनुहुन्छ— यो त आफूभित्र पक्का निश्चय गर, कसैले उल्टो-सुल्टो कुरा सुनाएर तिमीलाई गिराइ नदेओस् । धेरै कुराहरू सोध्छन्— विकार विना सृष्टि कसरी चल्छ ? यो कसरी हुन सक्छ ? अरे, तिमी स्वयं भन्छौ— त्यो निर्विकारी दुनियाँ थियो । सम्पूर्ण निर्विकारी भन्छौ नि, फेरि विकारको कुरा कसरी हुन सक्छ ? अब तिमी जान्दछौ— बेहदको बाबाबाट बेहदको बादशाही मिल्छ भने यस्तो बाबालाई किन याद नगर्ने ? यो हो नै पतित दुनियाँ । कुम्भ मेलामा कति लाखौं जान्छन् । भन्दछन्— त्यहाँ एउटा नदी गुप्तमा छ । अब नदी कहाँ गुप्त हुन सक्छ ? यहाँ पनि गऊमुख बनाएका छन् । भन्छन्— गंगा यहाँ आउँछिन् । अरे, गंगा आफ्नो मार्ग लिएर समुद्रमा जान्छिन् कि यहाँ तिम्रो पहाडमा आउँछिन् । भक्तिमार्गमा कति धक्का छ । ज्ञान, भक्ति फेरि छ वैराग्य । एक हुन्छ हृदको वैराग्य, दोस्रो हुन्छ बेहदको । संन्यासीहरू घरबार छोडेर जंगलमा रहन्छन्, यहाँ त त्यो कुरा हुँदैन । तिमी बुद्धिद्वारा सारा पुरानो दुनियाँको संन्यास गर्छौ । तिमी राजयोगी बच्चाहरूको मुख्य कर्तव्य हो पढ्नु र पढाउनु । अब राजयोग कहाँ कुनै जंगलमा सिकाइन्छ र ! यो स्कूल हो । शाखाहरू निस्कदै जान्छन् । तिमी बच्चाहरू राजयोग सिकिरहेका छौ । शिवबाबाद्वारा पढेका ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरूले सिकाउँछन् । एक शिवबाबाले कहाँ बसेर सबैलाई सिकाउनुहुन्छ र ! त्यसैले यो भयो पाण्डव सरकार । तिमी छौ ईश्वरीय मतमा । यहाँ तिमी कति शान्तिमा बसेका छौ, बाहिर त अनेक हंगामा छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— ५ विकारको दान दियो भने ग्रहण छुट्नेछ । मेरो बन्यौ भने म तिम्रा सबै मनोकामनाहरू पूरा गरिदिन्छु । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— अब हामी सुखधाममा जान्छौ, दुःखधामलाई आगो लाग्नेछ । बच्चाहरूले विनाशको साक्षात्कार पनि गरेका छन् । अबै समय धेरै छ, त्यसैले यादको यात्रामा लाग्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ र उच्च पद पाउनेछौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाको वर्साको पूरा अधिकार लिनका लागि जीवन छँदै मर्नु छ । बाबाको बच्चा बन्नु छ । कहिल्यै पनि आफ्नो उच्च तकदिरलाई रेखा लगाउनु छैन ।
- २) कुनै पनि उल्टो-सुल्टो कुरा सुनेर संशयमा आउनु छैन । थोरै पनि निश्चय नहल्लियोस् । यस दुःखधामलाई आगो लाग्नेवाला छ, त्यसैले यसबाट आफ्नो बुद्धियोग निकाल्नु छ ।

वरदानः— सदा एकान्त र स्मरणमा व्यस्त रहने बेहदको वानप्रस्थी भव

वर्तमान समय अनुसार तिमी सबै वानप्रस्थ अवस्थाको समीप छौ । वानप्रस्थीले कहिल्यै गुडियाको खेल खेल्दैनन् । उनीहरू सदा एकान्त र स्मरणमा रहन्छन् । तिमी सबै बेहदका वानप्रस्थी सदा एको अन्त्यमा अर्थात् निरन्तर एकान्तमा बस । साथसाथै एको स्मरण गर्दै स्मृति स्वरूप बन । सबै बच्चाहरूप्रति बापदादाको यही शुभ आशा छ— अब बच्चाहरू बाबा समान होऊन् । सदा यादमा लीन रहून् । समान बन्नु नै समाहित हुनु हो— यही वानप्रस्थ स्थितिको निशानी हो ।

स्लोगनः— तिमीले हिम्मतको एक कदम बढायौ भने बाबाले मदतको हजार कदम बढाउनुहुनेछ ।